

LBRIS

We know
books

Diana Andrei

MARE
LUCRU

E I K O N

București, 2025

Cuprins

1. <i>Frunza de urzică</i>	9
2. <i>Câinele</i>	17
3. <i>Pianul</i>	25
4. <i>Pisica</i>	33
5. <i>Scările</i>	41
6. <i>Culoarul</i>	49
7. <i>Copacul</i>	57
8. <i>Visul</i>	65
9. <i>Râul</i>	73

LEBRIS

We know
books

I.

Frunza de urzică

În casă, după atâtea ore de hărmălaie, se făcuse în sfârșit un moment de liniște.

Copiii stăteau prăvăliți pe patul generos, cam mare pentru o sufragerie, dar foarte potrivit pentru joaca lor. Adulții, încă adunați în jurul mesei care se mai eliberase, își priveau cu atenție mâinile ce li se odihneau pe mușamaua imaculată și visau cu ochii deschiși. Numai Buna, aflată de la răsăritul soarelui într-o continuă mișcare, traversa încet camera cu o ceașcă de ceai în mână. O depuse cu grijă pe etajera de marmură de lângă pian și rosti câteva cuvinte cu ușurința cu care vorbea de obicei:

– Dragul mamei, te așteaptă un ceai negru ca să ne cânti la pian după ce te mai odihnești!

Proaspătul licean Emil nu avea de ce să se odihnească, pentru că de dimineață nu făcuse altceva decât să se hârjonească cu surorile lui mai mici, Dana și Ana, însă Buna totdeauna îi vorbea așa, ca unei personalități mereu obosite.

Din pat, Emil putea vedea cu claritate licoarea brună din ceașca de sticlă cu tortița pe partea stângă:

– Iar nu ai adus, Buna, farfuriuță!

– Mă duc acum, n-ai grijă! Marmura e rezistentă la toate, râse bunica, traversând camera pe după ființele acelea din centru așezate pe scaune.

Se întoarse pe dată, tot cu pași mici, regulați. În mână ținea o frunză verde-închis, mărișoară, cu marginea zdrențuită și cu o codiță destul de lungă.

– Asta e mai bună decât farfuriuța! șopti ea apăsător.

Băiatul auzi, se strâmbă, însă întrebă totuși:

– Ce frunză e, Buna?

– O frunză de urzică. Am cules-o ieri de la gărlă să dea tărie ceaiului...

– Mare lucru! O frunză de pe câmp, se strâmbă încă o dată Emil.

– Este mare lucru dacă e urzică! strigă Ana, urcându-i-se iar pe umeri. Nu știi că Eliza le-a împletit fraților ei blestemați să fie lebede cămăși din frunze de urzică? Ai uitat?!

– N-am uitat, numai că eu nu știu de vreun blestem aici, în ceașca de ceai! zâmbi băiatul, aruncându-și cu zgomot sora pe patul moale și uriaș. Poate doar lingurița aia de metal!... Andersen avea prea multă imaginație, acum nu se mai poartă...

– Ce mai prostie spui, frățioare! zise Dana, încruntându-se și pișcându-l pe băiat de ureche. Cine a mai pomenit un scriitor mai mare ca Andersen?! Urzicile au ridicat blestemul de pe lebede, iar tu o să-ți bei ceaiul negru, parfumat

și dichisit, și o să ne cânti cea mai frumoasă melodie. Hai, Emil, nu ne lăsa să așteptăm!

Pentru că știa că nu avea încotro, băiatul se ridică în picioare și se îndreptă spre peretele cu etajera de marmură. O aplică strălucitoare lumina foarte clar ceașca de ceai, iar umbra acesteia parțial lucioasă de pe suprafața atent șlefuită îi dădea o frumusețe stranie. Stranie era și marginea de sus a căzii perfect rotunde, așa cum era ea văzută de sus.

Licoarea brună, mai înnegrită pe partea cu frunza, era îmbietoare, în ciuda culorii, și Emil o sorbi aproape până la fund.

– Foarte bun ceaiul, dragă Buna! Parfumat peste măsură! strigă băiatul după ce lăsă ceașca jos, cu lingurița înăuntru datorită lipsei farfuriuței. Chiar mare lucru cu frunza asta groasă! Nu mai miroase a ceai negru, este altceva, are o aromă venită poate dinspre niște vremuri străvechi.

Așa cum stătea pe fundul ceștii, parcă prinsă într-o miere de fructe de pădure, frunza de

urzică, deranjată doar puțin de linguriță, avu însă și ea ceva de zis:

– Este mare lucru că am ajuns aici, unde nici nu voiam să ajung, dar acum este timpul să mă întorc acasă.

Cum nu putea, așa udă și grea cum era, urzica se gândi că cel mai ușor i-ar fi să călătorească odată cu aburul discret al ceaiului din ceașcă care făcea de fapt parte tot din ea. „Parfumul merge oriunde vrea el, numai vântul să nu-i fie potrivnic”, zâmbi plină de siguranță. „De ce i-ar fi potrivnic vântul? N-are de ce! Un parfum plăcut nu poate atrage împotrivire de nicăieri, ar fi nedrept și fără sens.”

Și, pe când băiatul se pregătea să cânte la pian, boarea de urzică porni la drum, într-o călătorie pe care nu avea să o uite niciodată.